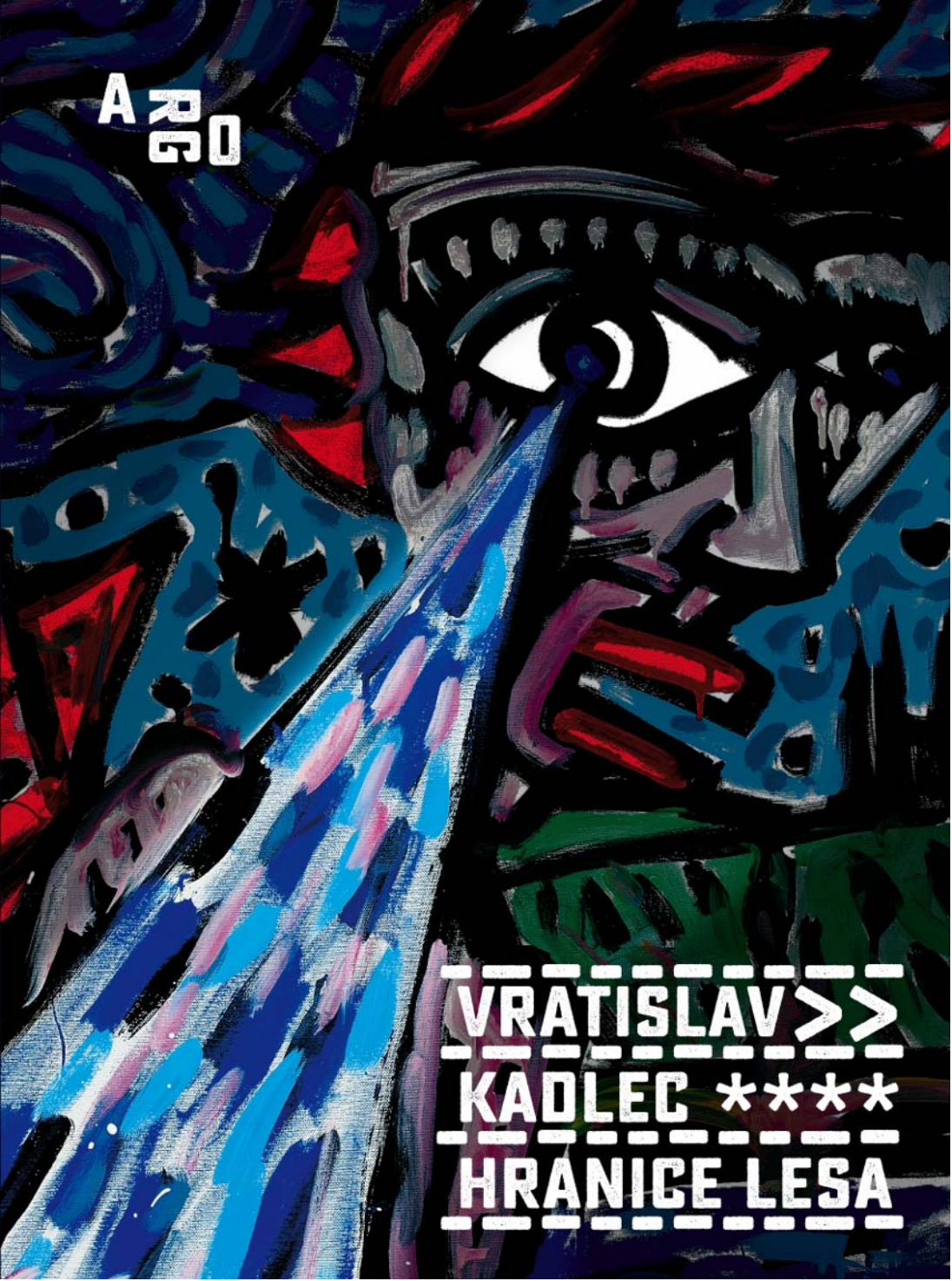
A 20
VRATISLAV >>
KADLEC ****
HRANICE LESA

ARGO

¢HRANICE

LESA

VRATISLAV KADLEC

ARGO

Vznik a vydání knihy podpořilo Ministerstvo kultury České republiky.

© Argo, 2019
© Vratislav Kadlec, 2019
Cover art & illustrations © Pavel Růt, 2019

ISBN 978-80-257-3059-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-3114-7 (e-kniha)

IVANČINÝM
BĚSŮM >>>

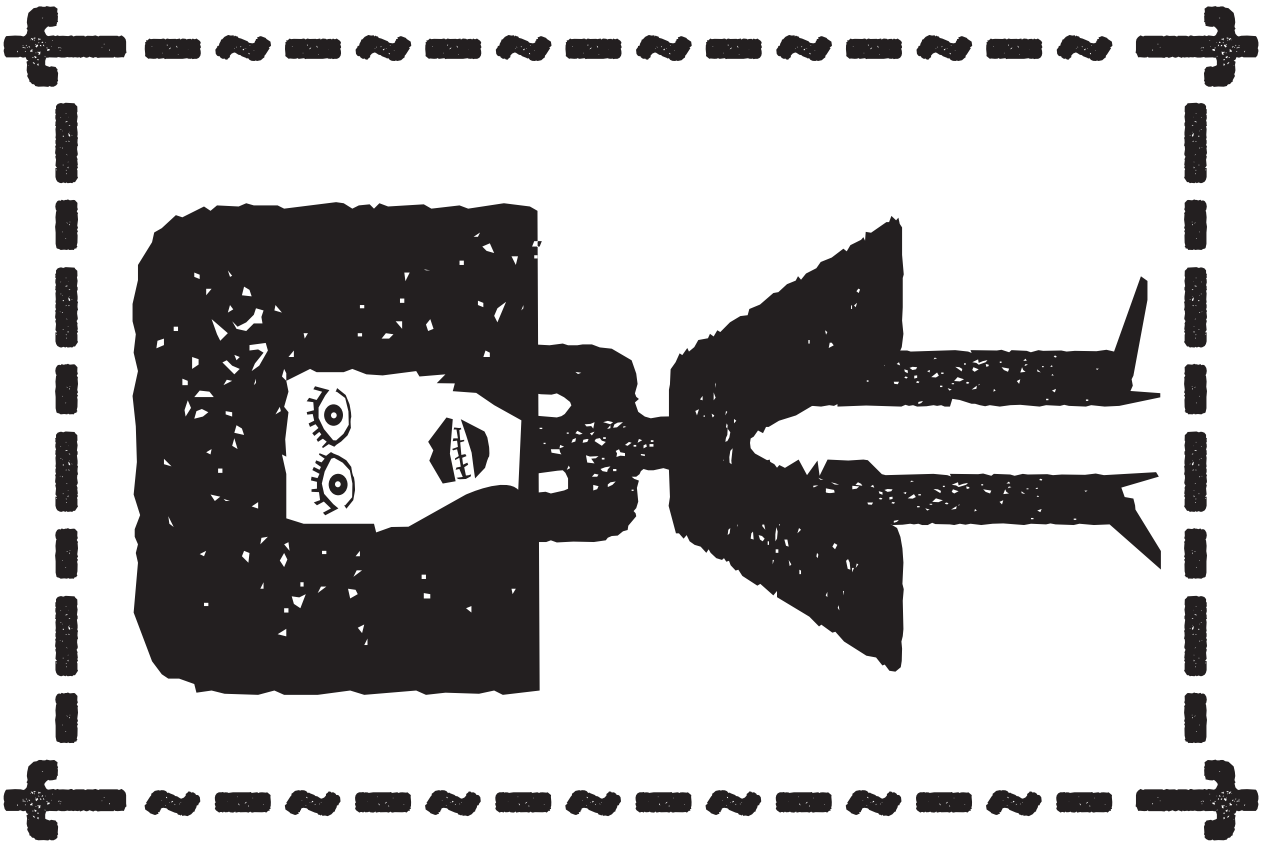

PŘECE JI NEBUDEME JÍST, KDYŽ BYLA TAKOVÁ

„Švestka zasraná!“ ulevil si Michal a praštil berlí do kmene stromu. Z větve se utrhla švestka a spadla rovnou do kafe. Kafe vystříklo na otevřenou Bibli.

„Ten strom za to nemůže,“ namítla Maruška, usazená v zahradním křesílku ze zeleného plastu.

„Ale prdlajs,“ ohradil se Michal a osušil Lukášovo evangelium rukávem sepraného námořnického trička. „Ježíš nechal uschnout fíkovník jenom proto, že na něm nerostly žádný fíky.“

Švestky se toho roku urodily nezvykle brzy. Michal seděl pod stromem a měl nohu v sádře. Původně měl toho dne „s klukama“ absolvovat tradiční každoroční pochod na Karlštejn – zpestřený četnými zastávkami v hospodách na trase. Za dvaadvacet let od maturity ani jednou nevynechal.

Zabloudil dvěma prsty do prodlužujícího se koutu na čele a myšlenkami k Berounce. Maruška si zastrčila pramen dlouhých, světle hnědých vlasů za ucho a pohledem vyhledala svou šestiletou dceru – Ester se prosmekla mezi rybízy a její první kroky, tak jako pokaždé na návštěvě u babičky, vedly ke králíkárně.

Další tradice, pomyslela si Maruška a otočila se zpět k bratrovi. „Ty čteš Bibli?“

„No když mám nohu v sádře...“

Kolem spadaných švestek kroužily vosy. Zahrady se táhly jedna vedle druhé jako nudle sušící se na slunci. Na jedné straně domy otců, na druhé, tam co si jako děti hráli s ještěrkami na kamenné zídce, domy synů.

Od otcovského domu ke švestce přicházela matka rodu s kávou a bábovkou. Klopýtla o drn a jeden hrnek jí vyšplouchnul na propínací šaty, které Marušce pokaždé připomněly vikslajvantový ubrus.

„Dala jsem to moc plný,“ oznámila a postavila hnědý plastový tác na stůl z plastu zeleného. Tři hrnky, na nich nápis *Vodovody a kanalizace Beroun.*

„Já už mám,“ poznamenal Michal. „Já si udělal, zrovna než Maruška přišla.“

„A Dana nebude?“

„Nevim, něco dělá...“ zabručel Michal a pokusil se švestku ze svého hrnku vylovit lžičkou.

„Tak si vem tohle,“ navrhla matka a přistrčila mu nový hrnek.

Michal odhodil švestku na trávník. „To je dobrý.“

Matka šmudlala skvrnku po kafi na šatech papírovým kapesníkem. „Chtěla jsem udělat švestkovej koláč, ale tak máme aspoň

bábovku," řekla. „Budu muset říct sousedovi, nebo nevim, sama tam nevylezu."

„Já tam vylezu," nabídla se Maruška a pohlédla vzhůru.

„Ale kam bys lezla, řeknu Frühaufovi."

Maruška opět sklopila zrak ke stolu. „Proč pijete z těchle hroznejch hrnků, mami? Mám dycky dojem, jako bych pila z kanálu. Přece jsem ti dala ty svoje, z tý nový série."

„To jsou dobrý hrnky," ozval se trochu dotčeně hrdý inspektor berounské vodovodní sítě.

„Ty tvoje mám na svátek, tyhle se můžou rozbít," řekla jeho matka a přitáhla si rozevřenou knihu. „Co to čteš tlustýho?"

„Bibli," odpověděl suše Michal.

„Jo Bibli," pokývla matka uznale hlavou. „Tak to jo."

„No co, mám teď čas. Co mám číst? V novinách nic neni."

„No vidíš, v těch dnešních mám program. Nemáte je už přečtený?"

„Já je ani nečtu."

„Esterko?" Matka se otočila na svou vnučku, která se právě protahovala mezi rybízy zpět. „Neskočila bys mi k tetě Dance pro noviny?"

Ester kývla hlavou a odběhla. Maruška se zhoupla v křesílku ze zeleného plastu.

„Moc se v tom nehoupej, ty nohy jsou dost fórový," připomněl jí starší bratr.

„To bych mohla Frühaufovi říct i s tou střechou, ne?" nadhodila matka.

„Co máte se střechou?" zeptala se Maruška a nepřestávala se houpat. Sama nevěděla, zda je to víc vzdor, či neuróza. Možná se převrhnout chtěla, aby se něco dělo.

„Někudy tam teče. Chce to pár novejch tašek."

„Hlavně to chce celou novou střechu," houknul Michal.

„Dyť by stačilo tam vylízt, máme ještě nějaký tašky na půdě, složený..."

„Ale prosimtě, mami, ty jsou uplně shnilý, musíme koupit nový. Celou novou střechu to chce.“

„Co budeme dávat novou střechu na starej barák? To by stálo aspoň dvě stě tisíc. A jsem tam sama.“

Maruška odehnala vosu, vzala si bábovku a zachytila matčin pohled: „No, na mě nekoukej, já to řikala už milionkrát, že se sem stěhovat nebudu.“

„Dyť ten nájem, co v Praze platíš... A nahoře bys mohla mít dílnu. Esterka by to měla kousek do školy.“

„Ester má v Praze kamarády. A já taky. Proč to neprodáte?“ Maruška se obrátila k bratrovi. „Mamka by klidně mohla bydlet u vás.“

„Ty jsi dobrá,“ zamumlal Michal.

„No to nemůžem prodat přece,“ protestovala matka. „Dyť co se na tom táta nadřel. A takhle to máte rovnou na náves, musela bys na autobus až úplně vokolo...“

„Vono to nějak dopadne, vymění se pár tašek a ještě to vydrží,“ prohlásil Michal. „Udělám to, až mi sundaj sádru – nebo řeknu Borkovi.“

„Mám tam vylízt?“ zeptala se Maruška.

„Ale kam bys furt lezla, máš závratě i na schodech,“ odbyl ji Michal.

Chvíli bylo ticho, jen vosy bzučely kolem švestek a o zahradu dál se ozývalo melodické pískání pana Parýzka. Po pár tónech se k němu připojila cirkulárka a trojhlas vesnické idyly byl kompletní. Maruška si začala škrábat pupínek na tváři – dělávala to vždycky, když ji přepadl neurčitý pocit viny. Na výraznější sebepoškozování měla příliš silnou sebereflexi a odpor k pozérství. Zhoupla se v křesílku ze zeleného plastu a Michal na ni vrhl káravý pohled. Matka s úsměvem zamžourala do sluníčka.

Ze synovské strany zahrady přicházely Dana s Esterkou. Ester nesla noviny a Dana puntíkatý hrnek kafe.

„Ahoj,“ pozdravila švagrovou.

„Ahoj,“ odpověděla Maruška.

„Dáš si kafe?“ zeptala se matka snachy a postrčila přes stůl lichý hrnek.

„Já si udělala,“ řekla Dana a postavila před sebe vlastní, autonomní kávu s mlékem v bleděmodrém šálku.

Michal zaklapnul Bibli a sáhl po novinách. Letmo je prolistoval a začetl se do jednoho článku.

„Vem si bábovku, Esterko,“ řekla matka. „Ale pozor na vosy.“

Ester si vzala bábovku, ukusovala a houpala se přitom v křesílku ze zeleného plastu.

Michal si ji zachmuřeně změřil přes noviny a prohlásil: „Tak ten Breivik má prej fešáckou celu jak někde v hotelu. To bych někdy chtěl, dostat se v Norsku do kriminálu.“

„To je hrozný…“ řekla matka. „A ten Holečkojc kluk ani nedostane pořádně najíst.“

„Jakejch Holečkojc?“ zeptala se Marie.

„No tajhle, seshora, co maj to pole.“

„Ale to Marie asi neví, že maj pole,“ vložila se do toho Dana. „Jak je ta štěrková cesta za tratí, tak ten barák na konci.“

„Já asi nevim,“ přiznala Maruška.

„Ale prosimtě, to je ten, jak zbili toho cikána,“ ozval se Michal.

„Jo aha. Tak toho mi líto není.“

„Ale to byla taková pitomost,“ řekla matka. „Kluci se poprali na zábavě, vopili se, a teď má zkaženej život.“

„Kdo? Ten Holeček?“ nazdvihla Marie obočí. „Toho kluka zmrzačili, málem ho zabili. Grázlové.“

„Marie, ty máš zase hned jasnej názor, ale lautr nic vo tom nevíš,“ prohlásila Dana a zpod ofiny mikáda vrhla na Marušku stejný pohled, jakým si měřila své žáky na vyšším stupni základní školy v hodinách matematiky. „Toho mladýho Holečka jsem učila, je o pár let starší než náš Aleš. Byl trochu jednodušší, ale žádnej grázl. A tenhle Baláž nebyl žádnej svatoušek, to si nemaluj. Měl prej na svědomí nějaký přepadení, oni si nejspíš na něj kvůli tomu počkali…“

„Jestli von neměl něco společnýho i s tou Haničkou," nadhodila matka starostlivě.

„S jakou Haničkou zase?" chtěla vědět Marie.

„Máma myslí Haničku Ševelínovou, tu malou holčičku, co se tu před dvěma lety ztratila," vysvětloval Michal.

„Ale vy to zase všechno semelete dohromady, babi," řekla Dana.

„No co?" bránila se tchýně. „Nikdy ji nenašli, to nevíš, co jí proved, klidně ji moh zamordovat a někde zakopat. Na tý zábavě prej obtěžoval jednu holku."

„Tak von na zábavě balil nějakou holku," zvýšila Marie hlas, „a ty z něj hned uděláš sadistickýho pedofila, co si zaslouží zpřerážet páteř, aby byl do konce života na vozejku, no to je skvělý!"

„Ale no tak," mírnil emoce Michal. „Nikdo nevíme, jak to bylo." Přitom si poposedl a trochu se zhoupl, plastová noha křesílka se ohnula a puška na zdi už málem vystřelila, ale na poslední chvíli zase nabyl rovnováhu a nic se nestalo.

Zpěv cirkulárky přešel do nižších obrátek a postupně utichl. Pan Parýzek někam zmizel. Jen vosy stále bzučely kolem spadaných švestek.

„Tak snad byl nějakej soud, ne?" ozvala se znovu Maruška.

„Tyhlecty soudy..." mávla rukou matka. „To se rozsoudí až na pravdě boží, spravedlivě."

„Odkdy ty dáš na pánaboha?" podivila se Maruška. „Ani nepoznáš Bibli."

„Ale ale, to jsou k nám hosti, nazdar, Pražando!" zahlaholil hlas a hned za ním se mezi jabloněmi – z otcovské strany – vynořila postava. „Dobrý den, paní Lázeňská, nazdar."

V odpověď zazněla čtyřhlasá směsice ahoj a nazdar a jedno nesmělé kuňknutí Esterky, která si nebyla jistá, zda Liborovi vyká, nebo tyká.

„To jsi hodnej, že jsi přišel," řekla matka rodu Lázeňských a hned se zvedala od stolu. „Tak pojď."